Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

24. september 2015 *

Keeltekasutuse kord — Teated avalike konkursside korraldamise kohta administraatorite ja assistentide töölevõtmiseks — Teise keele valik kolme keele hulgast — Konkursi kandidaatidega suhtlemise keel — Määrus nr 1 — Personalieeskirjade artikli 1d lõige 1, artikkel 27 ja artikli 28 punkt f — Diskrimineerimiskeelu põhimõte — Proportsionaalsus

Kohtuasjades T-124/13 ja T-191/13,

Itaalia Vabariik, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* P. Gentili,

hageja kohtuasjas T-124/13,

Hispaania Kuningriik, esindaja: *abogado del Estado* S. Centeno Huerta, hiljem *abogado del Estado* J. García-Valdecasas Dorrego,

hageja kohtuasjas T-191/13 ja Itaalia Vabariigi toetuseks menetlusse astuja kohtuasjas T-124/13,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: kohtuasjas T-124/13 J. Currall, B. Eggers ja G. Gattinara ning kohtuasjas T-191/13 J. Currall, J. Baquero Cruz ja B. Eggers,

kostja,

mille ese on kohtuasjas T-124/13 nõue tühistada teade avaliku konkursi EPSO/AST/125/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks auditi, rahanduse ja raamatupidamise ning majanduse ja statistika valdkondades (ELT 2012, C 394 A, lk 1), teiseks teade avaliku konkursi EPSO/AST/126/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks bioloogia, bioteaduste ja terviseteaduste; keemia; füüsika ja materjaliteaduste; tuumauuringute; tsiviil- ja masinaehituse ning elektrotehnika ja elektroonika valdkondades (ELT 2012, C 394 A, lk 11) ning kolmandaks teade avaliku konkursi EPSO/AD/248/13 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri administraatorite (AD 6) töölevõtmiseks hoonete turvalisuse ja ehitustehnoloogia valdkondades (ELT 2013, C 29 A, lk 1), ning kohtuasjas T-191/13 nõue tühistada teade avaliku konkursi EPSO/AD/248/13 kohta,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president D. Gratsias (ettekandja), kohtunikud M. Kancheva ja C. Wetter,

kohtusekretärid: vanemametnik J. Palacio-González ja ametnik S. Bukšek Tomac,

arvestades kirjalikus menetluses ning 26. veebruari ja 4. märtsi 2015. aasta kohtuistungitel esitatut,

* Kohtumenetluse keeled: hispaania ja itaalia.

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Euroopa Personalivaliku Amet (EPSO) on institutsioonidevaheline asutus, mis asutati Euroopa Parlamendi, nõukogu, komisjoni, kohtu, kontrollikoja, majandus- ja sotsiaalkomitee, regioonide komitee ja Euroopa ombudsmani 25. juuli 2002. aasta otsusega 2002/620/EÜ (EÜT L 197, lk 53; ELT eriväljaanne 01/04, lk 46). Nõukogu 22. märtsi 2004. aasta määrusele (EÜ, Euratom) nr 723/2004, millega muudetakse personalieeskirju (ELT L 124, lk 1;ELT eriväljaanne 01/02, lk 130), eelnenud redaktsioonis Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad") artikli 2 kolmandat lõiku kohaldades usaldasid otsusele allakirjutanud institutsioonid otsuse artikli 2 lõikega 1 EPSO-le nende institutsioonide ametisse nimetavate asutuste personalivaliku volituste täitmise vastavalt personalieeskirjade artikli 30 esimesele lõikele ja III lisale. Sama otsuse artikkel 4 näeb ette, personalieeskirjade artikli 91a kohaselt esitatakse nõuded ja kaebused EPSO-le antud volituste kasutamise kohta sellele ametile ning võimalikud apellatsioonid kõnealustes valdkondades esitatakse Euroopa Komisjonile.

2 EPSO avaldas 7. septembril 2012 Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 270 A, lk 1) avalike konkursside juhendi (edaspidi „juhend"). Juhendi 3. osas „Teabevahetus" on märgitud järgmist:

„Selleks et tagada üldise teabe ning kandidaatide ja EPSO vahelise teabevahetuse selgus ja ühene mõistetavus, koostatakse testidel ja katsetel osalemise kutsete tekstid ning toimub kogu kandidaatidega peetav kirjavahetus üksnes inglise, prantsuse või saksa keeles."

3 EPSO avaldas 20. detsembril 2012 Euroopa Liidu Teatajas teate avaliku konkursi EPSO/AST/125/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks auditi, rahanduse ja raamatupidamise ning majanduse ja statistika valdkondades (ELT C 394 A, lk 1) ja teate avaliku konkursi EPSO/AST/126/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks bioloogia, bioteaduste ja terviseteaduste; keemia; füüsika ja materjaliteaduste; tuumauuringute; tsiviil- ja masinaehituse ning elektrotehnika ja elektroonika valdkondades (ELT C 394 A, lk 11). Ta avaldas 31. jaanuaril 2013 Euroopa Liidu Teatajas teate avaliku konkursi EPSO/AD/248/13 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri administraatorite (AD 6) töölevõtmiseks hoonete turvalisuse ja ehitustehnoloogia valdkondades (ELT C 29 A, lk 1). Tegemist on konkursiteadetega, mille tühistamist käesolevate hagidega palutakse (edaspidi koos „vaidlustatud konkursiteated").

4 Iga konkursiteate sissejuhatavas osas on märgitud, et juhend on konkursiteate „lahutamatu osa".

5 Vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside osalemistingimuste kohaselt nõuavad konkursiteated ühe Euroopa Liidu ametliku keele (mida sel ajal oli 23) valdamist väga heal tasemel, kusjuures see keel on määratud konkursi „1. keeleks", ja teise keele rahuldaval tasemel valdamist, mille puhul on tegemist konkursi „2. keelega" ja mille iga kandidaat valib inglise, prantsuse või saksa keele hulgast, kusjuures on täpsustatud, et see keel peab tingimata olema muu keel kui kandidaadi valitud 1. keel (vaidlustatud teadete III osa punkt 2.3).

6 Iga vaidlustatud konkursiteate samas kohas on esitatud täpsustused 2. keele valiku piirangu kohta üksnes eespool viidatud kolme keele hulgast. Avaliku konkursi EPSO/AD/248/13 teates on selle kohta märgitud järgmist:

„Vastavalt Euroopa Kohtu [27. novembri 2012. aasta kohtuotsusele Itaalia Vabariik *vs.* komisjon (C-566/10 P, EU:C:2012:752)] on ELi institutsioonid kohustatud põhjendama, miks seatakse käesoleva konkursi puhul teise keele valikule piirang, st miks saab valida vaid piiratud arvul ELi ametlike keelte hulgast.

Sellest tulenevalt teavitatakse kandidaate, et teise keele valiku võimalused on käesolevas konkursis määratud kindlaks vastavalt talituse huvidele, mille kohaselt peavad uued töötajad olema kohe valmis tegutsema ning olema suutelised oma igapäevatöös vabalt suhtlema. Vastasel korral oleks institutsioonide toimimine oluliselt häiritud.

ELi institutsioonide pikaajalise tava kohaselt kasutatakse sisesuhtluses kõige rohkem inglise, prantsuse ja saksa keelt. Samu keeli kasutatakse valdavalt ka välissuhtluses ja toimikute menetlemisel. Samuti valivad konkursil osalevad kandidaadid vaba valiku korral inglise, prantsuse ja saksa keele kõige sagedamini teiseks keeleks. See kinnitab asjaolu, et neid keeli kasutatakse laialdaselt ka hariduses ja tööelus ning seepärast võib Euroopa Liidu ametikohtadele kandideerijatelt oodata vähemalt ühe nimetatud keele valdamist. Sellest tulenevalt võib öelda, et talituse huve ning kandidaatide vajadusi ja võimeid tasakaalustades ning arvestades ka käesoleva konkursi konkreetset valdkonda, on testide läbiviimine neis kolmes keeles põhjendatud tagamaks, et olenemata esimesest ametlikust keelest, valdavad kandidaadid vähemalt ühte neist kolmest keelest töökeele tasemel. Samuti on kandidaatide võrdse kohtlemise huvides see, et kõik kandidaadid, sealhulgas need, kelle esimene ametlik keel on üks kolmest nimetatud keelest, peavad sooritama testi oma teises keeles, st ühes neist kolmest keelest. Erioskuste selline hindamine võimaldab institutsioonidel mõõta kandidaatide võimet tegutseda kohe keskkonnas, mis vastab üsna täpselt tegelikkusele, mis neid ametikohal ees ootab. See aga ei mõjuta edaspidist keeleõpet, et vastavalt personalieeskirjade artikli 45 lõikele 2 omandada kolmas töökeel.”

Kaks ülejäänud konkursiteadet esitavad sisuliselt samad täpsustused, mis on teatud keeleversioonides veidi erinevalt sõnastatud.

7 Konkursside EPSO/AST/125/12 ja EPSO/AD/248/13 teated näevad ette arvutipõhiste „eelvalikutestide” korraldamise (mõlema teate IV osa). Konkursi EPSO/AD/248/13 teate puhul on täpsustatud, et eelvalikutestid korraldatakse siis, kui registreerunud kandidaatide arv on konkursi valdkonna kohta suurem kui 1000.

8 Konkursi EPSO/AST/126/12 ja EPSO/AD/248/13 teated sisaldavad osa (kahest teatest esimesel IV osa ja teisel V osa) „Konkursil osalemine ja kvalifikatsiooni hindamine”. Selles osas nähakse ette, et vastavust üld- ja eritingimustele ning kvalifikatsiooninõuetele hinnatakse „esmalt” kandideerimistaotluses esitatud andmete alusel. Sellega seoses on täpsustatud, et vaadatakse läbi üld- ja eritingimustega seotud küsimustele antud vastused, et teha kindlaks, kas kandidaat vastab kõikidele osalemistingimustele. Seejärel hindab konkursikomisjon konkursil osalemise tingimusi täitvate kandidaatide kvalifikatsiooni, et teha kindlaks, milliste kandidaatide kvalifikatsioon (eelkõige diplomid ja tööalane kogemus) vastab kõige nendes konkursiteadetes kirjeldatud ametiülesannete laadile ja valikukriteeriumidele.

9 Valiku aluseks on üksnes need vastused, mis kandidaadi on märkinud kandideerimistaotluse osas „Võimete sõel”. Need vastused kontrollitakse vajaduse korral hiljem kandidaadi esitatud tõendavate dokumentide alusel nende kandidaatide puhul, kes on saanud minimaalse nõutava punktisumma ja kõige rohkem punkte konkursi järgmises etapis. Valik toimub kahes järgus. Kõigepealt võetakse kvalifikatsiooni hindamisel aluseks üksnes need vastused, mis on märgitud kandideerimistaotluse osas „Võimete sõel”, ning arvestatakse iga seal märgitud vastuse kaalu. Enne kandidaatide hindamist määrab konkursikomisjon sõltuvalt lisade punktis 4 esitatud kriteeriumide olulisusest kaalu (1–3).

Seejärel pääsevad kõige enam punkte kogunud kandidaatide elektroonilised kandideerimistaotlused teise hindamisvooru. Teise vooru kutsutud kandidaatide arv on valdkonna kohta maksimaalselt kolm korda suurem kui reservnimekirja kantavate kandidaatide arv. Teise hindamisvooru käigus läbi vaadatavate taotluste arv on valdkonna kohta ligikaudu üheksa korda suurem kui käesolevas konkursiteates esitatud reservnimekirja kantavate kandidaatide arv. Konkursikomisjon hindab kandidaatide vastuseid ning annab igale vastusele 0–4 punkti. Koondhinde saamiseks liidetakse punktid, mis on korrutatud vastavalt iga vastuse kaaluga. Seejärel koostab konkursikomisjon kandidaatide järjestuse neile antud punktide koondhinde põhjal.

10 Vaidlustatud konkursiteateid puudutavate valikumenetluste viimane voor hõlmas konkursside EPSO/AST/125/12 ja EPSO/AD/248/13 teadete puhul „hindamiskeskust” (vt vastavalt nende kahe konkursiteate V ja VI osa) ning konkursi EPSO/AST/126/12 teate puhul „avalikku konkurssi” (vt kõnealuse konkursiteate V osa). „Hindamiskeskusse” kutsutud kandidaatide arv on valdkonna kohta maksimaalselt kolm korda suurem kui reservnimekirja kantavate kandidaatide arv.

11 Konkursside EPSO/AST/126/12 et EPSO/AD/248/13 teated sisaldavad lisasid, millest igaüks puudutab nende kahe konkursiteatega hõlmatud ühte valdkonda. Iga lisa punkt 4 loetleb valikukriteeriumid, mida konkursikomisjon võtab arvesse kandideerimistaotluse osas „Võimete sõel” kandidaatide märgitud vastuste kaalumiseks (vt punkt 9 eespool).

Menetlus ja poolte nõuded

12 Itaalia Vabariik esitas kohtuasjas T-124/13 hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. märtsil 2013.

13 Hispaania Kuningriik esitas Itaalia Vabariigi nõuete toetuseks menetlusse asutamise avalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. juulil 2013. Üldkohtu kolmanda koja esimees andis 11. septembri 2013. aasta määrusega menetlusse astumise loa. Hispaania Kuningriik esitas menetlusse astuja seisukohad 22. novembril 2013.

14 Itaalia Vabariik palub kohtuasjas T-124/13 Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud konkursiteated;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

15 Hispaania Kuningriik toetab Itaalia Vabariigi nõudeid vaidlustatud konkursiteadete tühistamiseks ning lisaks palub mõista tema menetlusse astumisega seotud kulud välja komisjonilt.

16 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Itaalia Vabariigilt.

17 Hispaania Kuningriik esitas kohtuasjas T-191/13 hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 5. aprillil 2013.

18 Hispaania Kuningriik palub Üldkohtul:

— tühistada konkursi EPSO/AD/248/13 teade;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

19 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

20 Seoses Üldkohtu kodade koosseisu muutmisega kuulub ettekandja-kohtunik kaheksanda koja koosseisu, millele käesolev kohtuasi on seetõttu määratud.

21 Ettekandja-kohtuniku ettekande alusel otsustas Üldkohus (kaheksas koda) avada suulise menetluse ja palus 2. mai 1991. aasta kodukorra artiklis 64 ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames kohtuasja T-191/13 pooltel vastata kirjalikult mõnele küsimusele. Pooled täitsid selle nõude ette nähtud tähtaja jooksul.

22 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu esitatud suulistele küsimustele kuulati ära 26. veebruari 2015. aasta kohtuistungil kohtuasjas T-191/13 ja 4. märtsi 2015. aasta kohtuistungil kohtuasjas T-124/13.

23 Kohtuistungil kohtuasjas T-191/13 määras Üldkohus Hispaania Kuningriigile tähtaja kirjalikult märkuste esitamiseks käesolevate kohtuasjade võimaliku liitmise kohta kohtuotsuse huvides. Suuline menetlus lõpetati 3. märtsil 2015 pärast Hispaania Kuningriigi kõnealuste märkuste esitamist.

Õiguslik käsitlus

24 Kuna pooled märkisid kohtuistungitel Üldkohtu esitatud suulisele küsimusele vastates või Hispaania Kuningriigi puhul kirjalikult (vt punkt 23 eespool), et neil ei ole selle kohta vastuväiteid, otsustas Üldkohus need kohtuasjad kohtuotsuse huvides liita vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklile 68.

25 Itaalia Vabariik esitab hagi põhjendamiseks kohtuasjas T-124/13 seitse väidet, milles esimene käsitleb ELTL artiklite 263, 264 ja 266 rikkumist; teine ELTL artikli 342 ja muudetud redaktsioonis nõukogu 15. aprilli 1958. aasta määruse nr 1, milles määratakse kindlaks Euroopa Majandusühenduses kasutatavad keeled (EÜT 1958, 17, lk 385; ELT eriväljaanne 01/01, lk 3), artiklite 1 ja 6 rikkumist; kolmas EL artikli 6 lõike 3, ELTL artikli 18, Nice'is 7. detsembril 2000 välja kuulutatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (ELT C 364, lk 1) artikli 22, määruse nr 1 artiklite 1 ja 6, personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6, artikli 27 teise lõigu ja artikli 28 punkti f ning personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõigete 2 ja 3 rikkumist; neljas EL artikli 6 lõike 3 ja õiguskindluse põhimõtte rikkumist; viies võimu kuritarvitamist, „konkursiteadete olemusele ja eesmärgile omaste materiaalõigusnormide", eriti personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6, artikli 27 teise lõigu ja artikli 28 punkti f, artikli 34 lõike 3 ja artikli 45 lõike 1 rikkumist ning proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist; kuues ELTL artikli 18, ELTL artikli 24 neljanda lõigu, põhiõiguste harta artikli 22, määruse nr 1 artikli 2 ja personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6 rikkumist ning seitsmes ELTL artikli 296 teise lõigu, määruse nr 1 artiklite 1 ja 6, personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6 ja artikli 28 punkti f ning personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõike 1 punkti f, proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ja „faktide moonutamist".

26 Hispaania Kuningriik väidab kohtuasjas T-124/13 Itaalia Vabariigi nõuete toetuseks, et vaidlustatud konkursiteated tuleb tühistada, kuna need rikuvad põhiõiguste harta artiklit 22, ELTL artiklit 342, määruse nr 1 artikleid 1 ja 6, personalieeskirjade artikleid 1d ja 27 ning 27. novembri 2012. aasta kohtuotsusest Itaalia *vs.* komisjon (C-566/10 P, EKL, EU:C:2012:752) tulenevat kohtupraktikat. Ta lisab, et vaidlustatud konkursiteated on diskrimineerivad, kuna inglise, prantsuse ja saksa keel on lubamatult valdavad; need rikuvad personalieeskirjade artiklit 27, kuna nendega ette nähtud valikusüsteem ei taga parimate kandidaatide töölevõtmist, ning proportsionaalsuse põhimõtet, kuna tegemist ei ole parima moodusega viidatud eesmärgi täitmiseks.

27 Hispaania Kuningriik toob kohtuasjas T-191/13 sisuliselt esile kolm väidet, millest esimene käsitleb määruse nr 1 rikkumist, teine personalieeskirjade artikli 1d ja diskrimineerimiskeelu ja proportsionaalsuse põhimõtete rikkumist ning kolmas personalieeskirjade artikli 27 rikkumist.

28 Tuleb tuvastada, et eespool viidatud väidetega vaidlustavad Itaalia Vabariik ja Hispaania Kuningriik vaidlustatud konkursiteadete kaks erinevat aspekti: esiteks piirati kandidaatide ja EPSO vaheliseks suhtlemiseks kasutada võivaid keeli nii, et nendeks on inglise, prantsuse ja saksa keel, ning teiseks seati piirang nende konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatide poolt teise keele valikule nii, et nendeks on üksnes eespool viidatud kolm keelt. Lisaks vaidlustab Hispaania Kuningriik kohtuasjas T-191/13 konkursi EPSO/AD/248/13 teate puhul kolmanda aspekti: sellise teise keele kasutamise, mille selle konkursiteatega hõlmatud konkursi iga kandidaat valib inglise, prantsuse ja saksa keele hulgast teatud katsete jaoks selle konkursi lõppvoorus („hindamiskeskus"; vt punkt 10 eespool).

29 Itaalia Vabariigi ja Hispaania Kuningriigi esitatud väidete kontekstis tuleb järgemööda analüüsida vaidlustatud konkursiteadete nende kahe aspekti õiguspärasust, mida nad vaidlustasid (vt punkt 28 eespool). Selle analüüsi järgselt tuleb vajaduse korral uurida konkursi EPSO/AD/248/13 teate selle kolmanda aspekti õiguspärasust, mille vaidlustas Hispaania Kuningriik (vt punkt 28 eespool).

30 Enne taolise analüüsi läbiviimist tuleb siiski kõigepealt uurida, kas Hispaania Kuningriigi esimene väide kohtuasjas T-191/13, mis sisuliselt käsitleb määruse nr 1 rikkumist, on vastuvõetav, kuna komisjon vaidlustab selle vastuvõetavuse.

Esimese väite vastuvõetavus kohtuasjas T-191/13

31 Hispaania Kuningriik toob kohtuasjas T-191/13 esile, et ta palub tühistada konkursi EPSO/AD/248/13 teate muu hulgas määruse nr 1 artiklite 1 ja 6 alusel, ning ta lisab, et tema arvates ei järgi kõnealune konkursiteatis selle määrusega kehtestatud keeltekasutuse korda.

32 Komisjon väidab siiski sisuliselt, et Hispaania Kuningriik mainib väidet määruse nr 1 rikkumise kohta üksnes „möödaminnes" ning seda ei ole piisavalt väljendatud. Tema arvates ei vasta selline argument 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c ja selle kohaldamisega seotud kohtupraktika nõuetele.

33 Sellega seoses tuleb meenutada, et Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 21 esimese lõigu ja 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c kohaselt tuleb hagiavalduses märkida hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest. Sõltumata terminoloogilistest küsimustest peab see teave olema piisavalt selge ja täpne, et kostja saaks valmistuda enda kaitsmiseks ja Üldkohus teostada oma kohtulikku kontrolli. Õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise tagamiseks on hagi vastuvõetavuseks vaja, et peamised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millele tuginetakse, tuleneksid kas või kokkuvõtlikult, ent siiski sidusalt ja arusaadavalt hagiavaldusest endast. Täpsemalt, kuigi tuleb möönda, et hagi väidete esitamine ei ole seotud kodukorra terminoloogia ega loeteluga ning et nende väidete esitamine pigem nende sisust kui õiguslikust kvalifikatsioonist lähtuvalt võib olla piisav, kuid see on nii siiski tingimusel, et need väited tulenevad piisavalt selgelt hagiavaldusest. Väidete abstraktne esiletoomine hagiavalduses ei vasta Euroopa Kohtu põhikirja ja kodukorra nõuetele ning nendes dokumentides kasutatud väljend „ülevaade fakti- ja õigusväidetest" tähendab, et hagiavalduses peab selgitama, milles seisneb väide, millele hagi tugineb (vt kohtumäärus, 28.4.1993, De Hoe *vs.* komisjon, T-85/92, EKL, EU:T:1993:39, punktid 20 ja 21 ning seal viidatud kohtupraktika).

34 Sellest kohtupraktikast tuleneb, et välja arvatud avalikul huvil põhineva väite korral, mille liidu kohus peab vajaduse korral tõstatama omal algatusel, on hageja ülesanne märkida hagiavalduses väited, mida ta oma hagi põhjenduseks esitab. Selleks ei ole piisav abstraktselt väite pealkirja märkimine. Veel on

vaja esile tuua, milles esitatud väide seisneb ehk teisisõnu selgitada selle seost hagi nõuetega ja seletada, mil viisil peab see väide, kui see osutub põhjendatuks, viima kohtu nende nõuete rahuldamiseni.

35 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb siiski ka, et kuigi poolte määratletud vaidluse raames tuleb liidu kohtul otsustada üksnes poolte nõuete üle, ei pea ta piirduma ainuüksi argumentidega, mille pooled on oma väidete põhjenduseks esitanud, kuna vastasel korral võib ta sattuda olukorda, kus ta on sunnitud oma otsuses tuginema vääratele õiguslikele kaalutlustele (vt kohtuotsus, 5.10.2009, komisjon *vs*. Roodhuijzen, T-58/08 P, EKL, EU:T:2009:385, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika). Eriti juhul, kui poolte vahel käib vaidlus liidu õigusnormi tõlgendamise ja kohaldamise üle, peab liidu kohus vaidluse lahendamiseks kohaldama poolte esitatud faktiliste asjaolude suhtes asjakohaseid õigusnorme. Vastavalt põhimõttele *iura novit curia* ei kuulu seaduse mõtte kindlaksmääramine selle põhimõtte kohaldamisalasse, mis annab pooltele vabad käed vaidluse eseme määramiseks (vt kohtuotsus komisjon *vs*. Roodhuijzen, eespool viidatud, EU:T:2009:385, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Sellest kohtupraktikast ilmneb, et väite vastuvõetavus ei sõltu konkreetse terminoloogia kasutamisest. Piisab kui väide tuleneb piisavalt selgelt hagiavalduse tekstist. Lisaks ei sõltu väite vastuvõetavus ka konkreetsete õigusnormide või -põhimõtete tõstatamisest. Nimelt peab liidu kohus tegema kindlaks asjakohased sätted ning kohaldama neid faktilistele asjaoludele, mida pooled on talle esitanud, isegi kui pooled kõnealustele sätetele ei viidanud või kui nad tõid esile erinevad sätted.

37 Lõpuks tuleneb samuti eespool punktis 35 osundatud kohtupraktikast, et kui hageja esitas vastuvõetava väite, ei piirdu kohus selle väite analüüsimisel üksnes poole esile toodud argumentidega, vaid peab seda väidet analüüsima tervikuna, võttes arvesse kõiki kohaldatavaid õigusnorme ja –põhimõtteid, just nimelt selleks, et mitte tugineda oma otsuses vääratele õiguslikele kaalutlustele, mille vältimine on selle kohtupraktika eesmärk.

38 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades ja vastupidi komisjoni teesile ei saa nõustuda sellega, et Hispaania Kuningriik ei ole kohtuasjas T-191/13 hagiavalduses vastuvõetavalt esitanud väidet määruse nr 1 rikkumise kohta. Nimelt ei piirdunud ta nimetatud hagiavalduse punktis 27 pelga abstraktse viitega sellele määrusele. Hagiavalduse punktis 30 märkis ta selgelt, et tema arvates ei vasta vaidlustatud konkursiteade selle määrusega kehtestatud keeltekasutuse korrale. Seejärel analüüsis ta hagiavalduse tervelt kahes alljaotises selle korraga seotud küsimusi. Ülejäänud hagiavaldus sisaldab samuti mitmeid viiteid määrusele nr 1 ja sellega kehtestatud keeltekasutuse korrale.

39 Nimelt väidab Hispaania Kuningriik kohtuasjas T-191/13 hagiavalduse punktis 68, et „kandidaatide ja EPSO suhtlemise piiramine kolme keelega on määrusega nr 1 kehtestatud korraga vastuolus”. Samuti tuleb tsiteerida hagiavalduse punkti 96, mis sisaldub selle lõpposas, kannab pealkirja „Järeldus” ja milles on märgitud järgmist:

„[Vaidlustatud] konkursiteatega kaotab […] määruse nr 1 artikkel 1 mõtte, jättes praktikas kõrvale muude liidu ametlike keelte kasutamise ja väärtustamise inglise, prantsuse või saksa keele kasuks, ilma et sellist piirangut õigustaksid konkreetsed objektiivsed põhjendused, mis on seotud täidetavate ametikohtadega. Vaidlustatud […] konkursiteade ei ole pelk kohandus, vaid pigem määrusega nr 1 reguleeritud keeltekasutuse korra tõeline muudatus.”

40 Sellest tuleneb, et Hispaania Kuningriigi esitatud esimene väide, mis käsitleb määruse nr 1 rikkumist, vastab Euroopa Kohtu põhikirja artikli 21 esimese lõigu ja 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c nõuetele ning on seega vastuvõetav.

Kandidaatide ja EPSO vahelises teabevahetuses kasutada võidavate keelte piiramine

41 Kohtuasjas T-124/13 puudutab vaidlustatud konkursiteadete seda aspekti Itaalia Vabariigi esitatud kuues väide, mis käsitleb ELTL artikli 18, ELTL artikli 24 neljanda lõigu, põhiõiguste harta artikli 22, määruse nr 1 artikli 2 ning personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6 rikkumist.

42 Itaalia Vabariigi arvates on kõnealuse piirangu puhul tegemist ELTL artikli 18, ELTL artikli 24 neljanda lõigu, põhiõiguste harta artikli 22, määruse nr 1 artikli 2 ning personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6 ilmse rikkumisega. Ta väidab, et nendest sätetest tuleneb selgelt, et Euroopa kodanikel on õigus pöörduda liidu institutsioonide poole ükskõik millises 23 ametlikus keeles ning et neil on õigus saada institutsioonide vastuseid samas keeles. See järeldus tuleneb samuti kohtuotsusest Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752). Eespool viidatud piirang on diskimineerimine nende liikmesriikide kodanike kahjuks, mille ametlikeks keelteks on muud keeled peale inglise, prantsuse või saksa keele.

43 Itaalia Vabariik ei ole nõus seisukohaga, et liidu ametnike või teenistujate töölevõtmiseks korraldatud konkursil osalemine ei ole liidu demokraatias osalemise üks vorm. Ta leiab vastupidi, et konkursimenetlus ja kasutatud suhtluskeel on „asjaomase kodaniku ja liidu vahelise konstitutsioonilist laadi suhte koostisosad". Ta järeldab sellest, et „konkursi keel peab olema kodaniku keel". Peale selle vaidlustab ta kohtuotsusele Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) tuginedes seisukoha, et konkursil osalemine puudutab institutsioonilise korralduse sisemist olukorda. Tema arvates on tegemist kõnealuse institutsiooni ja õigussubjekti (kodaniku) vahelise suhtega, kusjuures viimane ei kuulu veel selle institutsiooni töötajate hulka.

44 Hispaania Kuningriik toetab oma menetlusse astuja seisukohtades Itaalia Vabariigi seisukohti. Ta väidab, et kandidaatide ja EPSO vahelises teabevahetuses kasutada võidavate keelte piirang annab praktikas konkurentsieelise kõikidele kandidaatidele, kelle esimene keel on üks määratud kolmest keelest (saksa, inglise, prantsuse). Tema arvates on korralduslikel kaalutlustel „arusaadav" piirata keeli, mida võidakse kasutada EPSO-ga suhtlemisel, kuid piirdumine eespool viidatud kolme keelega on vastuolus määrusega nr 1. Selline piiramine on pealegi diskrimineeriv. Hispaania Kuningriik ei nõustu samuti seisukohaga, et ametnike või teenistujate töölevõtmine institutsiooni on puhtalt siseküsimus.

45 Nagu juba märgiti (vt punktid 38 ja 39 eespool), väidab Hispaania Kuningriik kohtuasjas T-191/13 oma esimese väitega, et konkursi EPSO/AD/248/13 teatega hõlmatud konkursi kandidaatide ja EPSO vahelise suhtlemise piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega on määrusega nr 1 kehtestatud keeltekasutuse korraga vastuolus.

46 Komisjon vastab kõigepealt, et kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) punktid, mille Itaalia Vabariik esile toob, ei oma mingit seost konkursi katsetel kasutatavate keelte küsimusega, vaid viitavad konkursiteadete avaldamise muule aspektile. Selles kontekstis meenutab ta samuti kohtupraktikat ja eelkõige 9. septembri 2003. aasta kohtuotsust Kik *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (C-361/01 P, EKL, EU:C:2003:434, punkt 82), mille kohaselt kõiki EL toimimise lepingus sisalduvaid viiteid keelte kasutamisele liidus ei saa pidada liidu õiguse sellise üldpõhimõtte väljenduseks, mis tagab igale kodanikule õiguse saada kõik tema huve mõjutada võivad dokumendid kõigis olukordades tema oma keeles.

47 Komisjon väidab samuti, et konkursimenetluse kandidaadid on „vahepealses olukorras". Mõistagi saavad nad konkursimenetlusest teada, lugedes Euroopa Liidu Teatajas avaldatud konkursiteadet ning just sel põhjusel avaldati vaidlustatud konkursiteated kõikides liidu ametlikes keeltes. Kui aga kandidaat juba suhtleb administratsiooniga, et konkursil osaleda, on siiski õiguspärane temalt oodata, et ta valdab vähemalt ühte ametlikku keelt, mis erineb tema emakeelest.

48 Komisjon arvab, et ei saa nõustuda sellega, et konkursi kandidaadi keelteoskus on teisejärgulise tähtsusega. Selline seisukoht on vastuolus liidu institutsioonide iseseisvuse põhimõttega, mis on sätestatud ELTL artiklites 335 ja 336. Selle põhimõtte kohaselt on teenistuse keeleliste vajaduste

kindlaksmääramise õigus üksnes institutsioonidel, mitte liikmesriikidel. Kohtuotsuses Itaalia vs. komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punktid 87 ja 88) tunnistatakse ka, et teenistuse huvi on õiguspärane eesmärk, mis võib põhjendada piiranguid personalieeskirjade artiklis 1d viidatud põhimõttele, et keeleoskuse põhjal on keelatud diskrimineerida.

49 Komisjon väidab seega, et väide, et konkursimenetluses võivad kandidaadid vahet tegemata kasutada ükskõik millist liidu ametlikku keelt, on õigustamatu. Institutsioonidel on vaja tegevpersonali ja seega peab konkursi korraldust puudutavate halduslikku laadi kontaktide puhul kandidaat olema võimeline suhtlema institutsioonile tarvilikes keeltes nagu inglise, prantsuse ja saksa keel. See haldusalane suhtlemine kujutab juba endast aspekti, mis on seotud töö kontekstiga, milles kandidaat ennast leiab siis, kui ta konkursi edukalt läbib.

50 Komisjon lisab, et kandidaatide ja EPSO vaheline teabevahetus puudutab igal juhul elementaarset teavet katsete kulgemise ja konkursimenetluse erinevate etappide kohta. Sellise inglise, prantsuse või saksa keele oskuse ja kasutamise taseme kõrval, mida vaidlustatud konkursiteadetes nõutakse, ei saa kandidaat, kelle keelteoskus ei võimalda tal isegi kõnealust, nendest keeltes ühes väljendatud teabevahetust mõista, kindlasti ette kujutada, et teda võidakse ühte liidu institutsiooni tööle võtta. Samadel põhjustel ei ole kuidagi eelisseisundis kandidaadid, kelle emakeel on inglise, prantsuse või saksa keel. Komisjon toob oma väidete põhjenduseks esile statistika teatega EPSO/AST/126 hõlmatud konkursi kohta, mis tema sõnul näitab, et nende kandidaatide loetelu eesotsas, kelle kandidatuur kinnitati, olid Itaalia kodanikest kandidaadid.

51 Pealegi avaldatakse konkursimenetlusi puudutav üldinformatsioon, mille leiab EPSO veebisaidilt, nagu ka juhend, kõikides ametlikes keeltes. Komisjoni arvates oleks EPSO-le kohustuse panemine, et viimane tagaks kõikide saadud kandideerimistaotluste tõlke kandidaadi emakeelest inglise, prantsuse või saksa keelde, ilmselgelt kokkusobimatu teenistuse huviga. Lisaks oleks kandidaatide elulookirjelduste tõlkimine neile ebasoodus, kuna nad kaotaksid kontrolli informatsiooni üle, mille nad ise esitasid.

52 Nende argumentide analüüsimiseks tuleb kõigepealt meelde tuletada määruse nr 1 asjakohaste sätete sõnastust. Määruse artikkel 1 näeb vaidlustatud konkursiteadete avaldamise hetkel kohaldatavas redaktsioonis ette järgmist:

„Liidu ametlikud keeled ning selle institutsioonide töökeeled on bulgaaria, eesti, hispaania, hollandi, iiri, inglise, itaalia, kreeka, leedu, läti, malta, poola, portugali, prantsuse, rootsi, rumeenia, saksa, slovaki, sloveeni, soome, taani, tšehhi ja ungari keel.”

53 Sama määruse artikkel 2 sätestab:

„Liikmesriigi või liikmesriigi jurisdiktsiooni alla kuuluva isiku poolt ühenduse institutsioonidele saadetavad dokumendid võib koostada saatja valikul ükskõik millises ametlikus keeles. Vastus antakse samas keeles.”

54 Määruse nr 1 artikkel 6 näeb ette, et institutsioonid võivad oma töökorras sätestada, milliseid keeli konkreetsetel juhtudel kasutatakse. Nagu Euroopa Kohus kohtuotsuse Itaalia *vs*. komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) punktis 67 tuvastas, ei ole vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud institutsioonid (kellega oli tegemist ka nimetatud kohtuasjas vaidlusaluse konkursiteate puhul) siiski määruse nr 1 artikli 6 alusel oma töökorras kindlaks määranud, milliseid keeli konkreetsetel juhtudel kasutatakse. Euroopa Kohus täpsustas samuti, et konkursiteateid ei saa selles suhtes pidada töökordadeks.

55 Enne kohtuotsuse Itaalia *vs*. komisjon (eespool punkt 26, EU:C:2012:752) kuulutamist leidis Üldkohus, et määrust nr 1 ei kohaldata institutsioonide ning nende ametnike ja teenistujate vahelistes suhetes, kuna see määrab kindlaks keeltekasutuse korra, mida kohaldatakse üksnes institutsioonide ja

liikmesriigi või isiku vahelises suhtes, kes kuulub ühe liikmesriigi jurisdiktsiooni alla. Üldkohus asus samuti seisukohale, et liidu ametnikud ja muud teenistujad ning nendele ametikohtadele kandideerivad isikud kuuluvad personalieeskirjade sätete, sealhulgas institutsiooni töölevõtmist reguleerivate sätete kohaldamisel üksnes liidu jurisdiktsiooni alla. Sama kohtupraktika kohaselt on liidu ametnikele ja muudele teenistujatele ning nendele ametikohtadele kandideerivatele isikutele samasuguse keeltekasutuse korra kohaldamine põhjendatud asjaoluga, et nimetatud kandidaadid astuvad liidu institutsiooniga suhetesse ainult ametniku või muu teenistuja ametikoha saamise eesmärgil, milleks on vajalik ja võib olla kohaldatavate sätetega nõutav teatav keeleoskus asjaomase ametikoha täitmiseks. See kohtupraktika viitab samuti määruse nr 1 artiklile 6 ja selles artiklis ette nähtud institutsioonide võimalusele oma töökorras sätestada, milliseid keeli konkreetsetel juhtudel kasutatakse (vt selle kohta kohtuotsus, 20.11.2008, Itaalia *vs.* komisjon, T-185/05, EKL, EU:T:2008:519, punktid 117–119 ja seal viidatud kohtupraktika).

56 Pärast kohtuotsust Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) ei saa neid kaalutlusi siiski enam paikapidavateks pidada. Nimelt tuvastas Euroopa Kohus, et kuna ametnikele ja teenistujatele kohaldatavad erisätted ning sellekohased sätted asjaomaste institutsioonide töökordades puuduvad, ei saa ühegi õigusnormi alusel järeldada, et institutsioonide ning tema ametnike ja teenistujate vahelised suhted on määruse nr 1 kohaldamisalast täielikult välistatud. Euroopa Kohtu arvates peaks seda enam sama kehtima suhete kohta, mis on institutsioonide ja avaliku konkursi kandidaatide vahel, kes ei ole põhimõtteliselt ei ametnikud ega teenistujad (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punktid 68 ja 69).

57 Sellega seoses tuleb tagasi lükata komisjoni argument (vt punkt 46 eespool), mis käsitleb seda, et kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) see osa, mis puudutab kandidaatide ja EPSO vahelise suhtlemise keelte piiramise õiguspärasust, on asjakohatu. Nimelt analüüsis Euroopa Kohus oma kohtuotsuse selles osas määruse nr 1 kohaldatavust konkursi kandidaatidele ja järeldas, et see on neile kohaldatav. See järeldus on samuti asjakohane küsimuse puhul, mis on tõstatatud Itaalia Vabariigi esitatud kuuendas väites ja Hispaania Kuningriigi esitatud esimeses väites.

58 Sealjuures tuleb eeltoodud kaalutlusi arvestades samuti tagasi lükata komisjoni argument (vt punkt 47 eespool), mille kohaselt konkursimenetluse kandidaadid on „vahepealses olukorras”.

59 Mis puudutab komisjoni argumenti, mis tuleneb kohtuotsusest Kik *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (punkt 46 eespool, EU:C:2003:434, punkt 82), siis piisab, kui märkida, et erinevalt Siseturu Ühtlustamise Ametist (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), mille keeltekasutuse kord oli selle kohtuotsuse aluseks olnud asjas vaidluse all, ei kohaldata vaidlusaluste konkursiteadetega hõlmatud institutsioonidele keeltekasutuse erikorda (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 86). Neile kohaldatakse määrusega nr 1 kehtestatud keeltekasutuse korda.

60 Arvestades neid kaalutlusi ning määruse nr 1 artikli 2 selget ja üheselt mõistetavat sõnastust tuleb jõuda järeldusele, et vaidlustatud konkursiteated rikuvad määrust nr 1osas, milles need näevad ette, et vaidlusaluste konkursside kandidaadid peavad EPSO-ga suhtlema keeles, mille nad valivad inglise, prantsuse ja saksa keele hulgast. See põhjendus on piisav nende tühistamise õigustamiseks, ilma et oleks vaja analüüsida, kas see säte toob kaasa keelatud diskimineerimise keelteoskuse põhjal, nagu väidavad Itaalia Vabariik ja Hispaania Kuningriik.

61 Nimelt on kandideerimistaotlus ilma igasuguse kahtluseta dokument, mis on adresseeritud EPSO asutanud institutsioonidele isiku ehk kandidaadi poolt, kes kuulub liikmesriigi jurisdiktsiooni alla. Järelikult on määruse nr 1 artikli 2 kohaselt sel isikul (kandidaadil) õigus valida selle dokumendi koostamise keel sama määruse artiklis 1 loetletud kõikide ametlike keelte hulgast. Vaidlustatud konkursiteade rikub neid sätteid osas, milles see piirab selle valiku inglise, prantsuse ja saksa keelega. Sama käib muu võimaliku teabe kohta, mis kandidaat võib vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside teemal soovida EPSO-ga vahetada.

62 Pealegi on teave, mida EPSO saadab igale kandidaadile, kes on talle esitanud kandideerimistaotluse, määruse nr 1 artikli 2 tähenduses vastus kandideerimistaotlusele ja teistele võimalikele dokumentidele, mille kõnealune kandidaat EPSO-le saadab. Viimati nimetatud sätet kohaldades peavad need vastused järelikult olema koostatud keeles, mille kõnealune kandidaat on valinud kõikide ametlike keelte hulgast oma dokumentide koostamiseks. Vaidlustatud konkursiteated rikuvad seda määrust samuti osas, milles need näevad ette, et EPSO saadab teated kandidaatidele keeles, mille nad on valinud inglise, prantsuse või saksa keele hulgast, mitte kõikide ametlike keelte hulgast.

63 EPSO poolt määruse nr 1 artiklist 2 tuleneva kohustuse täitmine suhelda vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatidega keeles, mille iga kandidaat on vabalt valinud kõikide ametlike keelte hulgast ja mitte üksnes inglise, prantsuse või saksa keeles, on seda olulisem, kui vaidlustatud konkursiteated näevad ette „kvalifikatsiooni hindamise" (vt punktid 8 ja 9 eespool), mis toimub „kandideerimistaotluses [kandidaatide] esitatud andmete alusel". Seega on oluline, et need andmed on esitatud iga kandidaadi valitud keeles – vajaduse korral tema emakeeles –, mitte aga keeles, mis mõnedele neist ei ole keel, milles nad ennast kõige paremini väljendavad, isegi kui nad valdavad seda keelt rahuldaval tasemel.

64 Asjaolu, et juhendi 3. osa toob esile, et kandidaatide ja EPSO vahelise suhtlemise keele valik on piiratud, „[s]elleks et tagada üldise teabe ning kandidaatide ja EPSO vahelise teabevahetuse selgus ja ühene mõistetavus", ei saa viia teistsugusele järeldusele. EPSO poolt eespool viidatud kolme keele kasutamise kehtestamine kandidaatidele, kes oleksid eelistanud temaga suhelda teises ametlikus keeles, ei saa nende kandidaatide jaoks „tagada […] selgus[t] ja ühe[selt] mõistetavus[t]" üldise teabe ja teadete puhul, mida EPSO neile saadab. Sama käib EPSO poolt nendelt kandidaatidelt saadud teabe mõistetavuse kohta, kuna on oht, et nende selgusele mõjub negatiivselt asjaolu, et need on koostatud keeles, mis ei ole kõnealuste kandidaatide esimene valik.

65 Olgu sellega kuidas on, piisab kui märkida, et määruse nr 1 artikkel 2 ei näe sellega pandud kohustusest ette erandeid ei juhendi 3. osas viidatud ega muudel põhjendustel (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 72).

66 Need kaalutlused võimaldavad samuti lükata tagasi komisjoni esitatud teised argumendid.

67 Liidu institutsioonide iseseisvust puudutav argument (vt punkt 48 eespool) ei ole tulemuslik. On tõsi, et kohtupraktikas tunnistatakse liidu institutsioonide funktsionaalse autonoomia põhimõtet oma ametnike ja teenistujate valikul, mis on sätestatud personalieeskirjade artiklis 2. Neil institutsioonidel on ulatuslik kaalutlusõigus ja autonoomia ametnike või muude teenistujate töökohtade loomisel, loodud töökohtade täitmisel ametnike või muude teenistujate valiku teel ning teenistuja teenistussuhte sisustamisel (vt selle kohta kohtuotsus, 8.9.2005, AB, C-288/04, EKL, EU:C:2005:526, punktid 26 ja 28). See autonoomia ei vabasta neid siiski kohustusest järgida liidu õiguse kohaldatavaid sätteid, sealhulgas määruse nr 1 artikli 2 sätteid, mida käesoleval juhul rikuti.

68 Tuleb lisada, et vajadus täita määrusest nr 1 tulenevaid kohustusi ei too kaasa seda, et liidu institutsioonidel takistatakse ise kindlaks määrata nende keelelised vajadused, kui nad kasutavad oma funktsionaalset autonoomiat, millele komisjon viitas. Määruse nr 1 artikliga 2, mis on käesolevas asjas kõne all, ei ole vastuolus konkursiteates sisalduv tingimus, millega nõutakse spetsiifilist keelteoskust. See näeb üksnes ette, et isegi sellisel juhul peab konkursiteate koostaja, kelleks käesoleval juhul on EPSO, suhtlema iga kandidaadiga viimase valitud ametlikus keeles, mitte keeles, mis on valitud märksa piiratumast rühmast keeltest, isegi kui igalt kandidaadilt nõutakse vähemalt nendest keeltest ühe keele oskust, et ta saaks konkursil osaleda.

69 Komisjoni argument, et kandidaatide ja EPSO vaheline suhtlemine puudutab elementaarset teavet, mida kandidaat, kes oskab inglise, prantsuse või saksa keelt piisavalt selleks, et ta saaks osaleda konkursil, mõistaks raskusteta, tuleb samuti tagasi lükata, nagu ka argument, et teenistuse huviga ei oleks kooskõlas see, kui kandideerimistaotlused tuleks nende koostamise keeltest tõlkida inglise,

prantsuse või saksa keelde. Määruse nr 1 artikkel 2 ei näe sellega pandud kohustusest ette erandeid ei teenistuse huvides ega muudel põhjustel. Pealegi on juba märgitud, et see artikkel jätab isikule, kes saadab institutsioonile dokumendi, selle dokumendi koostamise keele valiku ning paneb institutsioonidele kohustuse vastata talle samas keeles, sõltumata selle isiku võimalikust muu keele oskusest.

70 Lõpuks ei anna tulemusi ei argument, et EPSO veebisaidil olev teave ja juhend on kättesaadav kõikides ametlikes keeltes, ega argument, et Itaalia kodanikest kandidaatidele ei tekitatud mingit kahju sellega, et nad ei saanud EPSO-ga suhtlemisel kasutada itaalia keelt.

71 Mis puudutab esimest argumenti, siis piisab, kui märkida, et käesolevas asjas on küsimus keeles, mida kasutatakse kandidaatide ja ESPO vahelistes individuaalses teabevahetuses ning esile toodud asjaolud ei mõjuta kuidagi EPSO kohustust järgida nende teadete puhul määruse nr 1 artiklit 2.

72 Teise argumendi kohta piisab selle märkimisest, et liidu õiguse normi, käesoleval juhul määruse nr 1 artikli 2 rikkumine, mille järgimine on EPSO kohustus, on piisav, et tuua kaasa vaidlustatud konkursiteadete tühistamine ilma, et oleks vaja tõendada, et see rikkumine tekitas kahju konkreetsetele kandidaatidele.

73 Arvestades kõiki eeltoodud kaalutlusi tuleb kokkuvõttes nõustuda Itaalia Vabariigi esitatud kuuenda väitega ja Hispaania Kuningriigi esitatud esimese väitega ning tühistada vaidlustatud konkursiteated osas, milles need piiravad inglise, prantsuse ja saksa keelega keeli, mida võidakse kasutada kandidaatide ja EPSO vahelises teabevahetuses.

Vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatide poolt teise keele valiku piiramise inglise, prantsuse või saksa keelega õiguspärasus

74 Tuleb analüüsida, kas vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse või saksa keelega on õiguspärane, kuna tegemist on nende konkursiteadete erineva aspektiga, mida eespool punktis 60 tuvastatud õigusnormi rikkumine ei mõjuta.

75 Sellega seoses tuleb uurida kohtuasjas T-124/13 Itaalia Vabariigi esitatud kolmandat ja seitsmendat väidet ning kohtuasjas T-191/13 Hispaania Kuningriigi esitatud teist väidet.

76 Itaalia Vabariigi esitatud kolmas väide käsitleb EL artikli 6 lõike 3, ELTL artikli 18, põhiõiguste harta artikli 22, määruse nr 1 artiklite 1 ja 6, personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6, artikli 27 teise lõigu ja artikli 28 punkti f ning personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõigete 2 ja 3 rikkumist. Sisuliselt väidab Itaalia Vabariik, et asjaomaste konkursside kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega, mis on vaidlustatud konkursiteadetega ette nähtud, rikub kõiki neid sätteid.

77 Itaalia Vabariigi esitatud seitsmes väide käsitleb ELTL artikli 296 teise lõigu, määruse nr 1 artiklite 1 ja 6, personalieeskirjade artikli 1d lõigete 1 ja 6 ning artikli 28 punkti f, personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõike 1 punkti f ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ning „faktide moonutamist”. Selle väitega toob Itaalia Vabariik sisuliselt esile vaidlustatud konkursiteadete põhjenduse puudumise ja ebapiisava põhjendamise. Muu hulgas vaidlustab ta selle põhjenduse põhjendatuse ja selle kooskõla eespool viidatud sätetega.

78 Hispaania Kuningriik toob teise väitega kohtuasjas T-191/13 sisuliselt esile, et on rikutud personalieeskirjade artiklis 1d kehtestatud põhimõtet, et keeleoskuse põhjal on keelatud diskrimineerida.

79 Ta väidab, et teise keele valiku piiramise põhjendus (vt punkt 6 eespool) kujutab endast „trafaretset teksti", millest ei piisa kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) järgimiseks. Tema arvates on seega konkursi EPSO/AD/248/13 teade samade vigadega kui selle kohtuotsuse aluseks olnud asjas vaidlusalune konkursiteade. Selle põhjendus on üldine ning see ei vasta „tõendamise miinimumnõuetele, mis õigustaksid kõikehõlmava keeltekasutuse korra piiramist". Hispaania Kuningriik esitab analoogilised argumendid oma menetlusse astuja seisukohtades kohtuasjas T-124/13.

80 Mis puudutab kõigepealt vaidlustatud konkursiteate võimalikku põhjenduse puudumist ja võimalikku ebapiisavat põhjendamist, tuleb märkida, et komisjon vaidlustab kohtuasjas T-191/13 sellise väite esitamise Hispaania Kuningriigi hagis.

81 Tuleb siiski meenutada, et põhjendamiskohustuse rikkumine tähendab olulise menetlusnormi rikkumist ELTL artikli 263 teise lõigu tähenduses ning on avalikul huvil põhinev väide, mida liidu kohus peab analüüsima omal algatusel (vt kohtuotsus, 2.4.1998, komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EKL, EU:C:1998:154, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks, nagu juba märgiti, seadis Itaalia Vabariik kohtuasjas T-124/13 seitsmenda väite raames muu hulgas kahtluse alla vaidlustatud konkursiteadete koostajate poolt põhjendamiskohustuse järgimise.

82 Seoses sellega tuleb samuti meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt kujutab otsuste põhjendamise kohustus endast vorminõuet, mida tuleb eristada põhjenduste põhjendatusest, mis puudutab vaidlusaluse akti sisulist õiguspärasust. Nimelt tähendab otsuse põhjendamine väljendada formaalselt neid põhjendusi, millele see otsus tugineb. Kui põhjendustes on tehtud viga, siis mõjutab see asjaomase otsuse sisulist õiguspärasust, mitte aga selle otsuse põhistatust, mis võib olla piisav ka juhul, kui on esitatud valed põhjendused (vt kohtuotsus, 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EKL, EU:C:2008:392, punkt 181 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Nagu eespool punktis 6 esile toodi, sisaldavad vaidlustatud konkursiteated käesolevas asjas tõesti põhjendust, mille eesmärk on õigustada nõuet, mille kohaselt peavad kandidaadid oskama rahuldavalt inglise, prantsuse või saksa keelt ehk keeli, millega on piiratud nende konkursi teise keele valik. Järelikult ei saa nende konkursiteadete koostajale EPSO-le heita ette põhjendamiskohustuse rikkumist. Selle põhjenduse põhjendatus on eraldiseisev ning seda analüüsitakse edaspidi.

84 Viimasena nimetatud küsimuse uurimiseks tuleb seejärel meelde tuletada nende sätete sõnastust, mida Euroopa Kohus mainib oma kohtuotsuses Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752), mille toovad oma argumentides samuti esile Itaalia Vabariik ja Hispaania Kuningriik, ning järeldusi, mida Euroopa Kohus nendest sätetest tegi.

85 Kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) punktides 81–84 viitas Euroopa Kohus peale määruse nr 1 artikli 1 (vt punkt 52 eespool) nii personalieeskirjade artikli 1d lõigetele 1 ja 6 ja artikli 28 punktile f kui ka personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõike 1 punktile f.

86 Personalieeskirjade artikli 1d lõige sätestab, et personalieeskirjade kohaldamisel on keelatud igasugune diskrimineerimine muu hulgas keeleoskuse põhjal. Sama artikli lõige 6 näeb ette, et „[k]õiki mittediskrimineerimise põhimõtte ja proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamise piiranguid peab objektiivselt ja otstarbekalt põhjendama ja need peavad vastama personalipoliitika üldise huvi kohastele seaduslikele eesmärkidele".

87 Personalieeskirjade artikli 28 punkt f näeb ette, et ametnikku võib ametisse nimetada, kui ta esitab tõendi ühe liidu keele põhjaliku tundmise ja teise liidu keele rahuldava oskuse kohta. Kuigi see säte täpsustab, et teise keele rahuldav oskus on nõutud nende „kohustuste täitmiseks vajalikul tasemel", mida kandidaat peab hakkama täitma, ei ole selles märgitud kriteeriume, mida võib arvestada määruse nr 1 artiklis 1 viidatud ametlike keelte hulgast selle keele valiku piiramisel, nagu Euroopa Kohus kohtuotsuses Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 83) märkis.

88 Personalieeskirjade III lisa artikli 1 lõike 1 punkti f kohaselt võib konkursiteade vajaduse korral sisaldada keeli, mida tuleb täidetavate ametikohtade eripära arvestades osata. Nagu Euroopa Kohus märkis kohtuotsuses Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 84), ei tulene sellest sättest siiski üldist luba rikkuda määruse nr 1 artikli 1 nõudeid.

89 Euroopa Kohus järeldas seega, et eespool punktides 86–88 viidatud sätted ei näe ette sõnaselgeid kriteeriume, mis võimaldaksid piirata teise keele valikut, mida peavad oskama liidu ametnike töölevõtmiseks korraldatud konkursi kandidaadid, olgu siis tegemist valiku piiramisega vaidlusalustes konkursiteadetes määratud kolme keele või teiste ametlike keeltega (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 85). Peale selle ta tuvastas, et vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud institutsioonidele (kes olid Euroopa Kohtus menetletavas asjas vaidlusaluste konkursiteadetega samuti hõlmatud) ei kohaldatud keeltekasutuse erikorda (vt punkt 59 eespool).

90 Euroopa Kohus märkis siiski, et eespool viidatud kõikidest sätetest selgub, et teenistuse huvid võivad kujutada endast õiguspärast eesmärki, mida võib arvesse võtta. Nimelt lubab personalieeskirjade artikkel 1d seada piiranguid diskrimineerimiskeelu ja proportsionaalsuse põhimõttele. Euroopa Kohtu arvates on siiski tähtis, et need teenistuse huvid oleksid objektiivselt põhjendatud ning et nõutud keelteoskuse tase oleks proportsionaalne teenistuse tegelike vajadustega (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 88).

91 Seoses sellega rõhutas Euroopa Kohus, et teise keele valikut piiravad normid peavad ette nägema selged, objektiivsed ja ootuspärased kriteeriumid selleks, et kandidaatidel oleks võimalik piisavalt ette teada, millised on nõutud keelteoskuse tingimused, ja seda selleks, et nad saaksid parimatel tingimustel konkurssideks valmistuda (kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 90).

92 Kohtuasjas, milles tehti kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 91), tuvastas Euroopa Kohus, et asjaomased institutsioonid ei olnud kunagi võtnud määruse nr 1 artikli 6 alusel vastu töökorda. Ta lisas, et komisjon ei olnud samuti toonud välja teisi akte, näiteks teadaandeid, mis sätestavad kriteeriumid selleks, et piirata selles kohtuasjas vaidluse all olevatel konkurssidel osalemiseks ühe keele teise keelena valikut. Lõpuks ta tõdes, et selles kohtuasjas vaidlusalused konkursiteated ei sisaldanud mingit põhjendust, mis õigustaks kolme keele (inglise, prantsuse, saksa) valikut, millega on piiratud nende konkursside kandidaatide teise keele valik.

93 Nendest Euroopa Kohtu kaalutlustest ilmneb, et konkursi kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine piiratud arvu keeltega, välistades teised ametlikud keeled, on diskrimineerimine keelteoskuse põhjal (vt selle kohta kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 102). Nimelt on ilmne, et sellise tingimusega eelistatakse teatud potentsiaalseid kandidaate (kel on määratud keeltest vähemalt ühe rahuldav oskus), kuna nad saavad konkursil osaleda ja neid saab nii võtta tööle liidu ametnike või teenistujatena, samas kui teised, kel seda oskust ei ole, on välja jäetud.

94 Komisjon väidab, et tegemist ei ole kodakondsuse põhjal diskrimineerimisega. Selline argument on aga tulemusetu, kuna personalieeskirjade artikkel 1d ei keela mitte ainult kodakondsuse põhjal diskrimineerimist, vaid samuti mitmed teised diskrimineerimise vormid, mille hulgas on keelteoskuse põhjal diskrimineerimine.

95 Samas kontekstis väidab komisjon kohtuasjas T-124/13, et diskrimineerimine ei saa „õiguslikult jätkuda seetõttu, et kandidaadid saavad [vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud] konkurs[sidest] ühe osa läbida oma emakeeles ning et teise keele valik toimub Euroopas kõige levinumate ja õpitumate keelte hulgast”.

96 Selle argumendiga ei saa nõustuda. Personalieeskirjade artikkel 1d keelab igasuguse diskrimineerimise keeleoskuse põhjal, isegi kui sellise diskrimineerimise all kannatajate arv on üsna piiratud. Täiesti teine asi on see, kas diskrimineerimist saab lubada teistel põhjustel, millisel juhul võib võimalike diskrimineerimise all kannatajate piiratud arv olla kehtiv argument, toetades asjaomase meetme proportsionaalsust.

97 Järelikult tuleb analüüsida, kas siis, kui EPSO vaidlustatud konkursiteadete koostajana piiras nendega hõlmatud kandidaatide poolt teise keele valiku inglise, prantsuse ja saksa keelega, rikkus ta määruse nr 1 artiklit 1d, diskrimineerides keeleoskuse põhjal, mis on keelatud.

98 Tuleb tõdeda, et erinevalt konkursiteadetest, mis olid vaidluse all kohtuasjas, milles tehti kohtuotsus Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26, eespool, EU:C:2012:752), sisaldavad vaidlustatud konkursiteated põhjendust (vt punkt 6 eespool), mis on spetsiaalselt lisatud selle kohtuotsuse nõuetele vastamiseks. Sellest põhjendusest selgub nimelt, et „teise keele valiku võimalused on […] konkursis määratud kindlaks vastavalt talituse huvidele, mille kohaselt peavad uued töötajad olema kohe valmis tegutsema ning olema suutelised oma igapäevatöös vabalt suhtlema" ning et „[v]astasel korral oleks institutsioonide toimimine oluliselt häiritud".

99 Siiski tuleb märkida, et teised Euroopa Kohtu järeldused, mida on meelde tuletatud eespool punktis 92, kehtivad käesolevate kohtuasjade asjaoludel samuti. Nagu komisjon pealegi kohtuistungil kinnitas, ei ole vaidlustatud konkursiteatega hõlmatud institutsioonid võtnud pärast kohtuotsuse Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752) kuulutamist ja kuni vaidlustatud konkursiteadete avaldamiseni vastu ei töökorda vastavalt määruse nr 1 artiklile 6 ega teisi akte nagu teadaanded, mis kehtestavad kriteeriumid keele valiku piiramiseks teise keelena, et osaleda liidu ametnike töölevõtmiseks korraldatud konkursil. Muu hulgas on tähtis tuvastada, et ükski sellekohane tingimus ei sisaldu juhendis.

100 Kohtuotsusest Itaalia *vs.* komisjon (punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 95) ilmneb, et kui aga puuduvad sellised normid või teadaanded, millele on viidatud eespool punktis 99, siis ei saa seda heastada konkursiteate sisuga, mis tingimata viitab ainult konkreetsele konkursile. Konkursiteate avaldamise ja selles ette nähtud kirjalike katsete kuupäeva vahele jääv aeg ei võimalda kandidaadil tingimata omandada piisavat keelteoskust oma erialaste võimete näitamiseks. Mis puudutab võimalust neid kolme keelt – millega konkursiteated piiravad teise keele valiku – tulevasi konkursse silmas pidades õppida, siis see eeldab, et EPSO nõutud keeli on võimalik tunduvalt varem kindlaks teha. Kui aga puuduvad sellised normid, millele on viidatud eespool punktis 92, siis ei ole kuidagi tagatud konkursikeelte püsiv valik ja see ei võimalda selles valdkonnas mingit ootuspärasust.

101 Siiski tuleb analüüsida, kas vaidlustatud konkursiteadetesse lisatud põhjendus tõendab, et vaidlusaluste konkursside kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega on teenistuse huvides õigustatud ja vastab proportsionaalsuse põhimõttele.

102 Kõigepealt tuleb kindlaks määrata sellise analüüsi parameetrid. Komisjon toob esile liidu institutsioonide autonoomia põhimõtte (vt punkt 67 eespool), et väita, et viimastel on „eriti ulatuslik" kaalutlusõigus, kuna nad võivad ainsana otsustada oma personalipoliitika üle. Ta järeldab sellest, et selles kontekstis rikutakse diskrimineerimiskeelu põhimõtet üksnes siis, kui valik on meelevaldne või ilmselgelt ebasobiv võrreldes taotletud eesmärgiga, milleks tema arvates on selle võimaldamine, et oleksid olemas kohe tegutsema valmis kandidaadid, ning et võetaks tööle võimalikult võimekad, tulemuslikult töötavad ja sõltumatud ametnikud.

103 Seoses sellega tuleb märkida, et ainuüksi eesmärk võimaldada seda, et oleksid olemas kohe tegutsema valmis kandidaadid, võib olla selline, mis võib õigustada keeleoskuse põhjal diskrimineerimist. Seevastu taoline diskrimineerimine ei saa aidata kaasa võimalikult võimekate, tulemuslikult töötavate ja sõltumatute ametnike töölevõtmisele, kuna need omadused on ilmselgelt kandidaadi keelteoskusest eraldiseisvad.

104 Seejärel tuleb meelde tuletada, et institutsioonide funktsionaalne autonoomia ei vabasta neid kohustusest järgida liidu õiguse kohaldatavaid sätteid, mille hulka kuulub personalieeskirjade artikkel 1d.

105 Lisaks on muidugi tõsi, et väljakujunenud kohtupraktikast selgub, et valdkondades, mis on hõlmatud kaalutlusõiguse teostamisega, rikutakse diskrimineerimiskeelu põhimõtet, kui asjaomane institutsioon teeb õigusnormide eesmärgi suhtes meelevaldselt või ilmselgelt sobimatult vahet (vt kohtuotsus, 20.3.2012, Kurrer jt *vs.* komisjon, T-441/10 P–T-443/10 P, EKL AT, EU:T:2012:133, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika; vt samuti selle kohta kohtuotsus, 15.4.2010, Gualtieri *vs.* komisjon, C-485/08 P, EKL, EU:C:2010:188, punkt 72).

106 See kohtupraktika siiski ei välista täielikult liidu kohtu kontrolli võimalike nõuete üle, mis on esitatud liidu ametnike või teenistujate töölevõtmiseks korraldatud konkursi kandidaatide spetsiifilisele keelteoskusele. Vastupidi, eespool punktis 90 mainitud Euroopa Kohtu kaalutlustest ilmneb, et liidu kohus kontrollib, kas sellised nõuded on objektiivselt põhjendatud ja proportsionaalsed teenistuse tegelike vajadustega ehk teisisõnu, et need ei oleks meelevaldsed või ilmselgelt sobimatud taotletud eesmärgi suhtes.

107 Vaidlustatud konkursiteadete põhjendus on, et „talituse huvide[…] […] kohaselt peavad uued töötajad olema kohe valmis tegutsema ning olema suutelised oma igapäevatöös vabalt suhtlema”. Arvestades „ELi institutsioonide pikaajalis[t] tava […] sisesuhtluses” ja võttes arvesse teenistuse huve „välissuhtluses ja toimikute menetlemisel”, on jõutud järeldusele, et eespool viidatud kolm keelt jäävad keelteks, mida „kasutatakse valdavalt”.

108 Edasi tõdetakse, et „konkursil osalevad kandidaadid [valivad] vaba valiku korral […] kõige sagedamini teiseks keeleks” need kolm keelt. Vaidlustatud konkursiteadetes on märgitud, et „[s]ee kinnitab asjaolu, et neid keeli kasutatakse laialdaselt ka hariduses ja tööelus ning seepärast võib Euroopa Liidu ametikohtadele kandideerijatelt oodata vähemalt ühe nimetatud keele valdamist”. Neid kaalutlusi arvestades on järeldatud, et „talituse huve ning kandidaatide vajadusi ja võimeid tasakaalustades ning arvestades ka käesoleva konkursi konkreetset valdkonda, on testide läbiviimine neis kolmes keeles põhjendatud tagamaks, et olenemata esimesest ametlikust keelest, valdavad kandidaadid vähemalt ühte neist kolmest keelest töökeele tasemel”.

109 Kaalutlus, et „[e]rioskuste […] hindamine võimaldab [liidu] institutsioonidel mõõta kandidaatide võimet tegutseda kohe keskkonnas, mis vastab üsna täpselt tegelikkusele, mis neid ametikohal ees ootab”, näib olevat esitatud selleks, et põhjendada teatud katsete korraldamist teises keeles, mille iga kandidaat on valinud inglise, prantsuse ja saksa keele hulgast. Nõuet, et kandidaadid, kes valivad ühe nendest kolmest keelest esimeseks keeleks, peavad sooritama need katsed muus keeles, mille nad on valinud oma teiseks keeleks nende kolme keele hulgast, on selgitatud nii, et see on „võrdse kohtlemise huvides”.

110 Väide, et need eespool nimetatud kolm keelt jäävad keelteks, mida „kasutatakse valdavalt”, võttes eelkõige arvesse „ELi institutsioonide pikaajalis[t] tava […] sisesuhtluses”, on selles põhjenduskäigus võtmepositsioonil. Tuleb siiski tõdeda, et tegemist on ebamäärase väitega, mida ei ole konkreetsete andmetega täiendatud.

111 Nimelt ei ole üldse selgitatud väidetavat liidu institutsioonide pikaajalist tava sisesuhtluses. Muu hulgas ei ole täpsustatud, kas see praktika hõlmab nende kolme keele paralleelselt kasutamist sisesuhtluses vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud kõikide institutsioonide kõikides talitustes või pigem, et teatud talitused kasutavad nendest keeltest ühte ja teised talitused teist keelt. Viimasel juhul on oht, et talitused, keda võivad huvitada kandidaadid, kes on läbinud vaidlusalused konkursid, ei kasuta eespool viidatud kolmest keelest ühte või teist keelt sisesuhtluses, mis seab küsimuse alla, kas asjaomase konkursi kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine kolme keelega on mõistlik ja proportsionaalne. Sellisel juhul ei võetaks nimelt teatud kandidaate, kes on konkursi läbinud, kas tööle

või asjaomased talitused oleksid kohustatud osaliselt võtma tööle kandidaate, kes ei oska sisesuhtluses kasutatavat keelt, millisel juhul tekib õiguspäraselt küsimus eespool viidatud piirangu mõttest ja vajalikkusest.

112 Komisjon esitas oma menetlusdokumentides mõned sellekohased selgitused ning täiendavad tõendid. Nende uurimine ei võimalda aga siiski kõrvaldada tõsiseid kahtlusi, mida vaidlustatud konkursiteadete eespool viidatud väited tekitavad.

113 Esiteks väidab komisjon, et inglise, prantsuse ja saksa keel on „kolm põhilist liidu institutsioonide nõupidamise keelt". Tema arvates iseloomustab seda olukorda esialgu prantsuse ja saksa keele kasutamine ning selle täienemine alates 1973. aastat inglise keele kasutuselevõtuga. Ta lisab, et Euroopa Kohtu kohtute nõupidamise keel on traditsiooniliselt prantsuse keel, samas kui inglise keel on „asutustes kõige valdavam töökeel". Seda olukorda kinnitab muu hulgas keeltekasutuse kord alaliste esindajate komitees (Coreper), kes ELL artikli 16 lõike 7 kohaselt vastutab Euroopa Liidu Nõukogu töö ettevalmistamise eest.

114 Siiski tuleb tuvastada, et välja arvatud mõnede e-kirjade koopiad, mis esitati kohtuasjas T-124/13 selle tõendamiseks, et inglise, prantsuse ja saksa keel on *linguae francae*, mida liikmesriigid Coreper'is kasutavad, ei ole komisjon esitanud teisi tõendeid nende väidete põhjenduseks, mis on eespool lühidalt kokku võetud.

115 Kui sellised tõendid puuduvad, siis ebamäärase ja üldise väitega, et inglise, prantsuse ja saksa keel on liidu institutsioonide „peamised" nõupidamise keeled, ei saa nõustuda. Komisjon möönab ise, et üksnes Euroopa Kohtu moodustavate kõikide kohtute nõupidamise keel on traditsiooniliselt prantsuse keel. Peale selle on teada, et Euroopa Parlamendi liikmed väljendavad ennast täiskogul ja komisjonides kõikides ametlikes keeltes. Sama käib liikmesriikide esindajate kohta, kui nad tulevad kokku nõukoguks.

116 Isegi kui lisaks möönda, nagu kinnitab komisjon, et eespool viidatud kolm keelt on *linguae francae*, mida kasutatakse Coreper'is (mida pealegi Itaalia Vabariik kohtuasjas T-124/13 vaidlustas), on see asjaolu kohtuvaidluse lahendamiseks asjakohatu. Nimelt ei selgu toimiku üheski osast ning komisjon ei ole seda ka väitnud, et esineb mingigi seos Coreper'i tegevuse ja nende tööülesannete vahel, mida vaidlusaluste konkursside kandidaatidel tuleb võib olla täita, kui nad need konkursid edukalt läbivad ja neid tööle võetakse.

117 See kaalutlus kehtib üldiselt kõikide võimalike argumentide kohta, mis puudutavad ühe või mitme keele kasutamist liidu institutsiooni „nõupidamise keelena": isegi kui eeldada, et konkreetse institutsiooni liikmed kasutavad üksnes nõupidamisel ühte või teatud keeli, siis ei saa rohkem selgitusi esitamata eeldada, et uus ametnik, kes ei oska nendest keeltest ühtegi, ei ole kõnealuses institutsioonis kohe võimeline tarvilikku tööd tegema.

118 Teiseks väidab komisjon, et inglise, prantsuse ja saksa keel on kolm keelt, millesse tõlke peadirektoraadis peaaegu kõik dokumendid tõlgitakse. Komisjon esitab selle väite põhjenduseks statistika ajavahemikul 2000–2012 tõlgitud tekstide lähte- ja sihtkeele kohta. Tema arvates võib sellest selgelt tuletada, et kõnealused kolm keelt on tema talituste poolt kõige nõutumad dokumentide tõlkimise taotlustes nii lähtekeelena, kui tõlgitakse välisdokumenti sisekasutuseks, kui ka sihtkeelena, kui tegemist on väliseks kasutamiseks mõeldud sisedokumentidega.

119 Kohe tuleb märkida, et selle statistika asjakohasus on vähene, kuna see puudutab vaid komisjoni. Nimelt ei võimalda miski järeldada, et olukord on sama vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud teiste institutsioonide puhul.

120 Peale selle tuleb tuvastada, et komisjon lähtus ekslikult eeldusest, et statistika tõlgitud dokumendi lähtekeele kohta hõlmab vaid välisdokumente, mida tõlgitakse sisekasutuseks, ning teistpidi, et statistika tõlgitud dokumentide sihtkeele kohta hõlmab vaid sisedokumente, mis on mõeldud

väliskasutuseks. Komisjoni esitatud statistika jaguneb tõlgitud lehekülgede arvule vastavalt originaaldokumendi keelele (lähtekeel) või keelele, millesse tõlge tehti (sihtkeel), tegemata vahet tõlgetel, mis on mõeldud sise-või väliskasutuseks.

121 Järelikult on võimatu teha kindlaks selles statistikas arvesse võetud nende tekstide osakaalu, mis on sisekasutuseks mõeldud sisedokumendid, või asjakohased vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud valdkondades. Kui aga tõlgitud lehekülgedest suur osa on välisdokumendid, siis sellise statistika asjakohasus, mis puudutab tõlgitud dokumentide lähtekeelt, on komisjoni sisesuhtluse keele kindlaksmääramisel mitteusaldatav. Pealegi, kuna ei tehta vahet talituste vahel, kellele iga tõlge on mõeldud, siis sellest statistikat tuletada võivad võimalikud järeldused selle kohta, millist sisesuhtluse keelt kasutatakse komisjonis tervikuna, ei väljenda tingimata olukorda komisjoni konkreetsetes talitustes, mida vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud valdkonnad võivad puudutada.

122 Igal juhul ei saa komisjoni esitatud statistika põhjendada tema väiteid, mis kajastavad väiteid, mis samuti esinevad vaidlustatud konkursiteadetes.

123 Mis puudutab statistikat tõlgitud dokumentide lähtekeele kohta, siis kuigi need näitavad kindlasti, et inglise, prantsuse ja saksa keel on tõlgitud lehekülgede lähtekeele puhul vastavalt esimesel, teisel ja kolmandal kohal, siis vahe nende kolme keele puhul on märkimisväärne.

124 Nii moodustasid 2012. aastal ingliskeelsed tekstid 77,06% tõlgitud tekstidest, võrreldes 5,20% prantsuse keeles ja 2,90% saksa keeles. Olukord oli suuresti analoogiline 2011. aastal, kui tõlgitud lehekülgi oli inglise keeles 80,63%, prantsuse keeles 5,76% ja 2,28% saksa keeles. Ajavahemikul 2000–2012 inglise keele osakaal märgatavalt tõusis (55,08%-lt 77,06%-ni), prantsuse keele osakaal oluliselt langes (32,49%-lt 5,20%-ni), samas kui saksa keele puhul oli tegemist ka langusega (4,08%-lt 2,90%-ni). Samuti tuleb tõdeda, et vahe saksa ja itaalia keele vahel, millest viimane oli neljandal kohal, kui välja arvata aasta 2012, ei ole märkimisväärne. Nende keelte vastav osakaal oli 2010. aastal 2,24% ja 2,06% ning 2011. aastal 2,28% ja 1,49%. Aastal 2012 olid neljandal kohal hispaania ja kreeka keel 1,61%-ga tõlgitud tekstidest, samas kui saksa keele puhul oli see 2,90%.

125 Mis puudutab tõlgitud tekstide sihtkeelt puudutavat statistikat, siis on tõsi, et värskemas kättesaadavas statistikas (2011 ja 2012) on inglise, prantsuse ja saksa keel vastavalt esimesel kolmel kohal. Siiski ei ole vahe, mis jääb nendesse kolme keelde tõlgitud lehekülgede arvu ja teistesse keeltesse tõlgitud lehekülgede arvu vahele, märkimisväärne. Nii tõlgiti 2011. aastal 12,31% tõlgitud lehekülgedest inglise keelde, 7,92% prantsuse keelde, 6,53% saksa keelde, 4,27% itaalia keelde, 4,20% hispaania keelde, 4,13% hollandi keelde, 4,09% portugali keelde ja 3,94% kreeka keelde, kusjuures tõlked teistesse ametlikesse keeltesse, välja arvatud iiri keelde (0,61% tõlgitud lehekülgedest) moodustasid igal üksikul juhul suurema osakaalu kui 3,50% tõlgitud lehekülgedest. Aasta 2012 puhul olid inglise, prantsuse ja saksa keelde tõlgitud lehekülgede osakaal vastavalt 14,92%, 8,25% ja 6,47%, võrreldes 4,40% itaalia keele puhul ja 4,26% hispaania keele puhul, kusjuures tõlked teistesse ametlikesse keeltesse (välja arvatud iiri keelde, 0,41% tõlgitud lehekülgedest) olid igal üksikul juhul vähemalt 3,35% tõlgitud lehekülgedest. See statistika ei võimalda järeldada, et kandidaat, kes läbis edukalt vaidlusaluse konkursi ja kel on inglise, prantsuse või saksa keele rahuldav oskus, oleks täielikult valmis tegutsema oma töölevõtmise esimesest päevast, samas kui kandidaat, kes oskab vähemalt rahuldavalt kahte teist ametlikku keelt, seda ei oleks.

126 Sellest statistikast ilmneb muidugi, et suur osa tõlgitud lehekülgedest on originaalis inglise keeles koostatud (lähtekeel). Vaidlustatud konkursiteated ei nõua siiski üksnes inglise keele rahuldavat oskust. Kandidaat, kel ei ole selle keele rahuldavat oskust, võib osaleda nende konkursiteadetega hõlmatud konkurssidel, kui ta oskab rahuldavalt vähemalt prantsuse või saksa keelt. Nagu juba esile toodi, on nendest kahest keelest kummagi keele osakaal komisjoni talituste tõlgitud lehekülgedest nii lähte- kui ka sihtkeelena suhteliselt väike. Kui kandidaat, kes oskab teise keelena üksnes ühte nendest kahest keelest, võib osaleda kõnealustel konkurssidel, siis ei näi olevat õigustatud, et välistatakse potentsiaalsed kandidaadid, kes oskavad teisi ametlikke keeli.

127 Kolmandaks väidab komisjon kohtuasjas T-124/13, et inglise, prantsuse ja saksa keel on keeled, mida ametnikud ja teenistujad räägivad kõige enam. Selle väite tõenduseks esitab ta tabeli, mis on väljavõte tema ametnike ja teenistujate isikuandmete registreerimissüsteemist, mille komisjoni personalihalduse peadirektor 14. märtsi 2013. aasta kirjaga saatis samuti Itaalia Vabariigile. Komisjoni arvates ilmneb selles tabelist, et prantsuse, saksa ja seejärel inglise keel on keeled, mille tema ametnikud ja teenistujad on enamuses peamise keelena märkinud, kusjuures neile järgnevad hollandi ja itaalia keel.

128 Kõigepealt tuleb märkida, et eespool tehtud reservatsioonid selle kohta, et statistika tõlgitud tekstide kohta puudutab üksnes komisjoni, kehtivad samuti selle tabeli suhtes, mis viitab üksnes komisjoni personalile.

129 Seejärel ja sõltumata isegi sellest asjaolust, tuleb tuvastada, et see tabel jaotab komisjoni ametnikud ja teenistujad gruppidesse vastavalt nende põhikeelele ehk loomulikult nende emakeelele. Järelikult ja vastupidi komisjoni väidetule, ei võimalda see tabel teha mingeid kasulikke järeldusi tema ametnike osatud keelte kohta, kuna komisjoni ametnikud ja teenistujad peavad rahuldavalt peale emakeele oskama vähemalt ühte teist keelt, nagu nõuab personalieeskirjade artikli 28 punkt f (vt punkt 87 eespool).

130 Pealegi tuleb tuvastada, et komisjon tõlgendab seda tabelit valesti, kui ta kinnitab, et ametnikud ja teenistujad, kelle põhikeel on inglise keel (9,1%), moodustavad kolmanda suurima grupi, pärast neid, kelle põhikeel on prantsuse keel (26,9% koguarvust) ja saksa keel (11,1% koguarvust). Tegelikult asuvad ametnikud ja teenistujad, kelle põhikeel on inglise keel, neljandal kohal, kuna neile eelnevad need, kelle põhikeel on hollandi keel (9,2% koguarvust). Ametnikud ja teenistujad, kelle põhikeel on itaalia keel (9% koguarvust), on viiendal kohal ning neile järgnevad ametnikud ja teenistujad, kelle põhikeelteks on hispaania (6,8%), kreeka (4% koguarvust) ja poola keel (4% koguarvust).

131 Need arvandmed ei saa seega isegi komisjoni suhtes põhjendada nõuet, mis esineb vaidlustatud konkursiteadetes ja mille kohaselt uus ametnik või teenistuja peab rahuldavalt oskama inglise, prantsuse või saksa keelt. Parimal juhul – siis kui on tegemist konkursi kandidaadiga, kes oskab rahuldavalt prantsuse keelt – on tegemist keelega, mis on komisjoni ametnikest või teenistujatest veerandi põhikeel. Asjaomase kahe teise keele puhul (inglise ja saksa) on tegemist keeltega, mis on ligikaudu iga kümnenda komisjoni ametniku või teenistuja põhikeel. Nii ei võimalda miski tuvastada põhjuseid, miks selliseid oskusi peab pidama uue ametnike või teenistuja puhul hädavajalikeks, seda enam kui teiste keelte, muu hulgas itaalia keele analoogilist oskust ei nõuta, kuigi need on võrreldavatele gruppidele ametnike või teenistujate põhikeeled.

132 Komisjon esitas samas kohtuasjas vasturepliigi lisas teise tabeli, mis näitab tema ametnike ja teenistujate jaotust vastavalt nende kodakondsusele ja nende teisele keelele. See tabel sisaldab samuti rida, mis toob välja „keskmise" keelte kaupa, milleks on inglise keele puhul 56,4%, prantsuse keele puhul 19,8%, saksa keele puhul 5,5%, hollandi keele puhul 2,2%, itaalia keele puhul 2% ja hispaania keele puhul 1,6%, kusjuures kõikide teiste ametlike keelte keskmine on madalam kui 1% iga keele kohta. Kolonnis „andmed puuduvad" on märgitud „keskmine" 11,5%, mis komisjoni poolt kohtuistungil antud selgituste kohaselt rühmitab tema personali liikmed, kes oma teist keelt ei avaldanud.

133 Uuesti tuleb märkida, et isegi kui piirduda ainult komisjoniga, ei saa selles tabelis sisalduvad andmed õigustada nõuet käesolevas asjas vaidluse all oleva konkursi kandidaadi keelteoskuse kohta. Kõigepealt võtab see tabel arvesse üksnes iga ametniku avaldatud teist keelt ning ei anna seega väga selget ülevaadet komisjoni ametnike ja teenistujate keelteoskuse kohta. Nimelt selleks, et saada teada, mitmel neist on vähemalt näiteks inglise keele rahuldav oskus, tuleb samuti arvesse võtta nii neid, kelle põhikeel on inglise keel kui ka neid kelle jaoks inglise keel on kolmas või neljas keel (ja mitte ainult teine keel), kuna ei saa välistada, et ametnik või teenistuja oskab rahuldavalt rohkem kui kahte keelt.

134 Igal juhul, isegi kui eeldada, et inglise keele ja vähemas osas prantsuse keele kohta esitatud protsendid saavad õigustada nõuet, et komisjoni ametikohale kandideerivad kandidaadid peavad rahuldavalt oskama vähemalt ühte nendest kahest keelest, siis selles tabelis toodud andmed ei saa õigustada seda, et nõutud keelte hulka on lisatud saksa keel ehk keel, mis on põhikeel ligikaudu igale kümnendale ametnikule ning mille on teiseks keeleks tunnistanud üksnes 5,5% komisjoni ametnikest. Pealegi, kui hõlmatud on saksa keel, siis itaalia, hispaania või isegi hollandi keele hõlmamine ei näi olevat ebamõistlik, kuna nendest kolmest keelest iga keele kohta esitatud protsendid ei jää saksa keele kohta esitatud protsentidest väga kaugele maha.

135 Nimelt ei saa konkursi kandidaatide teise keele valiku piiramist piiratud arvu ametlike keeltega pidada objektiivselt põhjendatuks ja proportsionaalseks, kui nende keelte hulgas on peale keele, mille oskus on soovitatav ja isegi vajalik, teised keeled, mille oskamine ei anna erilist eelist. Kui sellise ühe keele alternatiivina, mille oskus on uuele ametnikule eelis, tunnistada teisi keeli, mille oskus ei ole eelis, ei ole kehtivat põhjust, miks mitte lubada samuti teisi ametlikke keeli.

136 Neljandaks väidab komisjon, et inglise, prantsuse ja saksa keel on keeled, mida liidu liikmesriikides kõige enam võõrkeeltena õpitakse ja räägitakse. Oma väidete põhjenduseks esitab ta Eurostati aruande, mis on avaldatud väljaandes *Statistics in Focus* nr 49/2010 ning milles on esiteks tehtud järeldus, et inglise keel on „vaieldamatult igas haridusastmes kõige rohkem õpitud võõrkeel, millele järgnevad prantsuse, saksa ja vene keel ning vähemal määral hispaania keel” ning teiseks, et „[Euroopas] peetakse keeleks, mida vaieldamatult osatakse kõige rohkem, inglise keelt, millele järgnevad saksa, vene, prantsuse ja hispaania keel”.

137 See statistika viitab liidu kodanikele kogumis ning ei saa eeldada, et see väljendab õigesti liidu ametnike keelteoskust. Igal juhul on ainus asi, mida see statistika võib tõendada, on see, et potentsiaalsete kandidaatide arv, keda negatiivselt mõjutab vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatide poolt teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega, on väiksem sellest, mis see oleks siis, kui see valik oleks piiratud muude keeltega. See asjaolu aga ei ole piisav, et järeldada, et kõnealune piiramine ei ole diskrimineeriv, kuna nende isikute piiratud arv, keda see negatiivselt mõjutab, ei saa kujutada endast sellekohast kehtivat argumenti (vt punkt 96 eespool).

138 Kõige enam võivad need tulemused näidata kõnealuse piiramise proportsionaalsust, kui tõendatakse, et see piiramine on teenistuse huvides. Komisjon aga just ei ole tõendanud, et viimati nimetatud tingimus on täidetud.

139 Eeltoodud kaalutlused kehtivad samuti nende tõendite kohta, mis komisjon esitas selle tõendamiseks, et kui konkursi kandidaatide teise keele valikut ei piirataks, oleksid inglise, prantsuse ja saksa keel keeled, mida valitaks enim. Asjaolu, et nende kandidaatide arv, kel takistatakse valida muud keelt konkursi teise keelena, võib olla väike, ei tähenda, et neid kandidaate ei diskrimineerita.

140 Viiendaks väidab komisjon kohtuasjas T-124/13 vastureplIigis, et liidu institutsioonide haldusjuhtide kolleegium viis läbi vajalikud analüüsid, et hinnata, kas inglise, prantsuse ja saksa keelt võib pidada keelteks, mis on kõige rohkem esindatud keelte hulgas, mida institutsioonide talitustes kasutatakse. Ta lisab, et see kolleegium tuvastas, et on olemas kokkulepe üldise suunise kohta EPSO korraldatud konkurssidel kasutatavate keelte suhtes.

141 Komisjon esitas selle kolleegiumi presidendi 10. juuni 2013. aasta kirja, millest selgub, et kolleegium tuvastas liidu institutsioonide haldusjuhtide kokkuleppe, et kiita heaks projekt üldise suunise kohta EPSO korraldatud konkurssidel kasutatavate keelte suhtes, välja arvatud reservatsioon Euroopa Kohtu esindaja poolt, kes avaldas, et ta ei võta seisukohta. Komisjon esitas samuti selle kokkuleppega hõlmatud suunise teksti.

142 Need asjaolud, mis pealegi järgnevad vaidlustatud konkursiteadetele ja hagide esitamisele, ei saa eespool toodud kaalutlusi kahtluse alla seada. Haldusjuhtide kolleegiumi heaks kiidetud suunis ei viita ühelegi uuele faktilisele asjaolule võrreldes nendega, mida eespool juba analüüsiti. Nimelt väidab komisjon ise, et andmed, mida haldusjuhid uurisid „langevad suures osas" kokku andmetega, mida komisjon esitas oma kostja vastuse lisas. Eespool toodud põhjustel aga ei saa need andmed põhjendada väiteid, mis puudutavad liidu institutsioonide sees keelte kasutamist ning mis sisalduvad vaidlustatud konkursiteadete põhjenduses või mille komisjon on esitanud oma menetlusdokumentides. See, et liidu institutsioonide haldusjuhid, välja arvatud Euroopa Kohtu esindaja, kes seisukohta ei võtnud, jõudsid erinevale järeldusele, ei ole asjakohane.

143 Kuuendaks ja lõpuks väidab komisjon, et vaidlustatud konkursiteadetes kehtestatud teise keele valiku piiramist põhjendab katsete olemus. Eriti nõuab „hindamiskeskuse" etapp – võttes arvesse kandidaatide ühesugust hindamist ja nende kandidaatide suhtlemise lihtsustamist konkursi teiste osalejate ja konkursikomisjoniga – selle tagamist, need katsed toimuvad *lingua franca*'s.

144 Piisab, kui sellele argumendile vastuseks märkida, et selline kõnealuse piiramise põhjendus ei ole vaidlustatud konkursiteadete põhjenduses esile toodud. Ei saa aga järeldada, et vaidlustatud konkursiteadetest tulenev diskrimineerimine keeleoskuse põhjal on põhjendatud erinevatel põhjustel, kui need, mis on esile toodud nendes samades konkursiteadetes. Järelikult tuleb ka see argument tagasi lükata.

145 Seega tuleb vastavalt eespool toodud kõikidele põhjendustele jõuda järeldusele, et vaidlustatud konkursiteadetes nende konkursiteadetega hõlmatud konkursside kandidaatide pool teise keele valiku piiramine inglise, prantsuse ja saksa keelega ei näi olevat ei objektiivselt põhjendatud ega proportsionaalne taotletava eesmärgi suhtes, milleks komisjoni arvates on nende ametnike ja teenistujate töölevõtmine, kes on kohe valmis tegutsema.

146 Nimelt ei piisa sellise piiramise põhimõtte kaitsmiseks sellest, et viidatakse määruse nr 1 artiklis 1 liidu ametlikeks ja töökeelteks tunnistatud suurele arvule keeltele ning sellest tulenevale vajaduse korrale valida enam piiratud arv keeli või isegi üks keel sisesuhtluse keeleks või *linguae francae*. Veel on vaja objektiivselt põhjendada ühe või mitme keele valikut, mis kõik teised keeled välistab.

147 See on just see, mida nii EPSO kui vaidlustatud konkursiteadete koostaja kui ka komisjon kui kostja Üldkohus ei teinud. Miski komisjoni esitatud andmetes ei tõenda, et uus ametnik, kel on rahuldav inglise, prantsuse või saksa keele oskus, oleks kohe valmis tegutsema, samas kui kandidaat, kes oskab vähemalt rahuldavalt kahte teist ametlikku keelt, seda ei oleks.

148 Järelikult tuleb nõustuda Itaalia Vabariigi poolt kohtuasjas T-124/13 esitatud kolmanda ja seitsmenda väitega ning Hispaania Kuningriigi poolt kohtuasjas T-191/13 esitatud teise väitega ning ilma, et oleks vaja analüüsida teisi väited, mida veel analüüsitud ei ole, tühistada vaidlustatud konkursiteated samuti osas, milles need piiravad kandidaatide poolt teise keele valiku inglise, prantsuse ja saksa keelega.

149 Pealegi ei ole seda järeldust arvestades vaja teha otsust selle kohta, mille õiguspärasust Hispaania Kuningriik vaidlustab kohtuasjas T-191/13 ja milleks on sellise teise keele kasutamise, mille konkursi EPSO/AD/248/13 teatega hõlmatud konkursi iga kandidaat valib inglise, prantsuse või saksa keele hulgast teatud katsete jaoks selle konkursi lõppvoorus.

150 Nimelt järeldus, et kõnealune konkursiteade on õigusvastane osas, milles see piirab kandidaatide poolt teise keele valikut, tähendab samuti tingimata seda, et õigusvastane on selle keele piiramine, mida võidakse teatud katsete jaoks konkursi lõppvoorus kasutada, mistõttu käesoleva juhtumi asjaoludel on konkursi EPSO/AD/248/13 teate kolmanda aspekti – mille on vaidlustanud Hispaania Kuningriik – õiguspärasuse analüüsimise ese ära langenud.

151 Lõpuks ja pärast seda, kui kohtuasjas T-124/13 kuulati kohtuistungil ära pooled, kes selle kohta vastuväiteid ei esitanud, asub Üldkohus seisukohale, et vaidlustatud konkursiteadetega hõlmatud konkursside tulemusi ei tohi kahtluse alla seada (vt selle kohta kohtuotsused Itaalia *vs.* komisjon, punkt 26 eespool, EU:C:2012:752, punkt 103, ja 16.10.2013, Itaalia *vs.* komisjon, T-248/10, EU:T:2013:534, punktid 45–51).

Kohtukulud

152 Kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb temalt välja mõista lisaks enda kohtukulude kandmisele ka Itaalia Vabariigi kohtukulud kohtuasjas T-124/13 ja Hispaania Kuningriigi kohtukulud kohtuasjas T-191/13 vastavalt nende kahe liikmesriigi nõudele.

153 Jätta kohtuasjas T-124/13 menetlusse astuja Hispaania Kuningriigi kohtukulud, mis on seotud tema menetlusse astumisega, vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, tema enda kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. **Liita kohtuasjad T-124/13 ja T-191/13 kohtuotsuse huvides.**

2. **Tühistada teade avaliku konkursi EPSO/AST/125/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks auditi, rahanduse ja raamatupidamise ning majanduse ja statistika valdkondades; teade avaliku konkursi EPSO/AST/126/12 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri assistentide töölevõtmiseks bioloogia, bioteaduste ja terviseteaduste; keemia; füüsika ja materjaliteaduste; tuumauuringute; tsiviil- ja masinaehituse ning elektrotehnika ja elektroonika valdkondades ning teade avaliku konkursi EPSO/AD/248/13 kohta, mille põhjal koostatakse reservnimekiri administraatorite (AD 6) töölevõtmiseks hoonete turvalisuse ja ehitustehnoloogia valdkondades.**

3. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Itaalia Vabariigi kohtukulud kohtuasjas T-124/13 ja Hispaania Kuningriigi kohtukulud kohtuasjas T-191/13.**

4. **Jätta Hispaania Kuningriigi kohtukulud seoses menetlusse astumisega kohtuasjas T-124/13 tema enda kanda.**

Gratsias Kancheva Wetter

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 24. septembril 2015 Luxembourgis.

Allkirjad